

1.

ял ден двете малки стада се провираха през шубраките в тесния стръмен дол, купчеха се в прохладните полянки и хрупкаха бързо и сладко избуялата трева. Десетина кози се катереха нагоре по канарите, губеха се с часове и се шумгуваха като изневиделица в стадата, сити и доволни, все пъргави и немирни. Да бяха само овцете, колко леко и безгрижно щяха да минават дните за Орфея и Дика! Защото, макар че беше лятно време, тук понякога кръстосваха вълци, и дори налитаха на заплеснатите брадати немирници. Преди време над Орлов камък изчезна един пръч на Дика, а наскоро се изгуби и едно яре на Орфея. И колко чудно: преди този пръч да изчезне, Дика много му се сърдеше и постоянно го гълчеше:

— Чит, проклетнико! Вълци дано те изядат макар!

А когато през целия ден не се върна в стадото и по икиндия намериха дългата му козина, омотана в драките, Дика щеше да се скъса от плач. Дълго време Орфей се мъчи да я утеши и разсее, и накрай трябваше да ѝ изсвири със свирката си най-веселите и най-игривите песни, които знаеше. Ала от тогава Дика стана много неспокойна, постоянно гонеше козите и все гледаше да ги свърти около овцете.